

20.1.

Temppeliaukion kirkko klo 15.00

Meta4:

Antti Tikkanen, viulu

Minna Pensola, viulu

Atte Kilpeläinen, alttoviulu

Tomas Djupsjöbacka, sello

Aleksei Ljubimov, fortepiano

Olga Paštšenko, fortepiano

Suomalainen barokkiorkesteri

Joseph Martin Kraus: Olympie, alkusoitto VB 33 7 min

Jan Ladislav Dussek: Konsertto kahdelle pianolle op. 63 34 min

I Allegro moderato

II Larghetto sostenuto

III Allegro moderato

VÄLIAIKA 15 min

Ludwig van Beethoven: Sinfonia nro 2 D-duuri op.36. 33 min

I Adagio molto – Allegro con brio

II Larghetto

III Scherzo (Allegro)

IV Allegro molto

Solistien käytössä ovat kopio Clementi-fortepianosta vuodelta 1799 (rakentanut Chris Maene, Belgia) sekä kopio Walter-fortepianosta vuodelta 1800 (rakentanut Paul McNulty, Tsekki).

Väliaika noin klo 15.45. Konsertti päättyy noin klo 16.40.
Konsertin taltiointi kuullaan Yle Radio 1:ssä 22.1.

JOSEPH MARTIN KRAUS (1756–1792): OLYMPIE-ALKUSOITTO

"Välittömästi musiikin päätyttyä kuningas keskusteli kanssani yli neljännes-tunnin ajan. [...] Eilen minut kiinnitettiin palvelukseen ensimmäisen ja todennäköisesti viimeisen kerran elämässäni. Minulle ei tietenkään myönnetty mitään tärkeää titteliä [...] vaan yksinkertaisesti - kapellimestarin asema. Palkka on 300 dukaattia ja se, mikä oli minulle enemmän kuin 600:n arvoinen, oli se suosiosoitto, että minun on määrä tehdä ensi vuonna kuninkaan kustannuksella lyhyt matka Saksaan, Ranskaan ja Italiaan..."

Näin valoisissa tunnelmissa kirjoitti saksalainen Joseph Martin Kraus Ruotsista vanhemmilleen kesällä 1781. Hän oli asunut maassa jo kolme vuotta ja yrittänyt päästä taideharrastuksistaan tunnetun kuningas Kustaa III:n suosioon. Ulriksdalin linnassa esitetty ooppera Prosperin muodostui vihdoinkin odotetuksi läpimurroksi, ja kuningas kiinnitti 25-vuotiaan säveltäjälahjakkuuden hoviinsa tai sen liepeille keräämien taiteilijoiden seuraksi. Muita olivat runoilijat Carl Michael Bellman ja Johan Henric Kellgren, kuvanveistäjä Johan Tobias Sergel, taidemaalari Louis Jean Depréz sekä säveltäjät Francesco Uttini, Johann Gottlieb Naumann ja Georg Joseph Vogler. Vaikka itsevaltaisesti toimineen Kustaa III:n valtakausi 1771–92 jätti poliittisesti ristiriitaisen perinnön, se muodosti yhden Ruotsin sivistyshistorian loistavimmista luvuista.

Lupauksensa mukaisesti Kustaa III lähetti Krausin lähes ensitöikseen ulkomaille omaksumaan uusimpia vir-

tauksia. Lyhyeksi ajatellusta matkasta kehkeytyi peräti viiden vuoden Grand Tour. Euroopan valistuneiden itsevaltioiden kulttuurisessa kilpailussa Kustaa III oli valmis panostamaan paljon siihen, että hän pysyi kehityksen kärjessä. Krausin matkareitti kulki Saksan, Itävallan, Italian, Ranskan ja Englannin tärkeimpien musiikkikeskusten kautta, ja matkan aikana hän tapasi mm. Gluckin, Haydnin ja Padre Martinin kaltaisia muusikkosuuruuksia, kenties Mozartinkin.

Kraus loi lyhyessä ajassa upean tuotannon, joka nostaa hänet omaan luokkaansa kustaviaanisen kauden säveltäjien joukossa. Muutamien viime vuosikymmenien aikana tämän "Ruotsin Mozartin" ansiot on tunnustettu yleisemminkin ja annettu hänelle tärkeä paikka aikansa klassismin omaperäisimpiin kuuluvana säveltäjänä. Hänen musiikissaan on usein väkevää Sturm und Drang –henkeä, jossa voi aistia sukulaisuutta Haydnin 1770-luvun alun musiikkiin, mutta yhtä lailla hän on saattanut saada herätteitä ilmaisuunsa oopperat ja sinfoniat, mutta hän kokeili monipuolisesti muitakin sävellysmuotoja.

Krausin ruotsalaisiin yhteistyökumppaneihin kuului Turun akatemiassa oppinsa saanut runoilija Johan Henric Kellgren, jonka teksteihin hän teki useampiakin teoksia. Yksi niistä on Kellgrenin sovitus Voltairen tragediasta

Olympie (1761), johon Kraus sävelsi alkusoiton, marssin, neljä väliaikamusiikkia sekä epilogin. Tragedia sijoittuu antiikin Efesokseen ja kertoo Aleksanteri Suuren tyttären Olympien onnettomasta rakkaudesta Makedonian kuninkaaseen Cassandren kanssa.

Alkusoitosta on tullut yksi Krausin suosituimmista kappaleista. Se alkaa barokin ranskalaisen alkusoiton tapaan hitaalla johdannolla huokailevine, piste-rytmisine aiheineen. Nopeaa pääjaksoa hallitsee tummasykeinen dramaattisuus, jonka keskelle lyyrisempi toinen

teema tuo valoaan. Lopussa musiikki kääntyy takaisin johdannon suruntäyteisiin tunnelmiin alleviivaten näytelmän traagista perusviritystä.

Olympien ensi-ilta oli Tukholman Dramatenissa tammikuussa 1792, vain reilut kaksi kuukautta ennen Kustaa III:n salamurhaa. Hiukan aiemmin Kraus oli kirjoittanut Bellmanin runoon laulun *Öfver Mozarts död*, ja nyt myös hänen omat päivänsä olivat käymässä vähiin. Hän kuoli keuhkotaudin riuduttamana saman vuoden joulukuussa.

JAN LADISLAV DUSSEK (1760–1812): KONSERTTO B-DUURI KAHDELLE PIANOLLE OP. 63

1700-luvun englantilainen musiikkikirjailija Charles Burney kutsui Böömiä "Euroopan konservatorioksi" viitaten niihin kymmeneen ellei satoihin böömiläisiin muusikoihin, joita tuolloin työskenteli eri puolilla Eurooppaa. Yksi heistä oli pianisti ja säveltäjä Jan Ladislav Dussek, jonka värikkäässä, lähes sellaisenaan uskottavuuden rajoja koettelevaksi pikareskiromaaniksi käyvässä elämäntarinassa kiteytyi ajalle tyypillisen kiertelevän muusikon osa.

Castlavissa syntynyt Dussek alkoi kunnon ihmelapsen tapaan soittaa pianoa jo viisivuotiaana. Hän asui ja opiskeli jonkin aikaa Prahassa ennen kuin lähti kotimaastaan 1779 ja aloitti elämänsä musiikin kiertolaisena. Pietarissa hän pääsi Katariina Suuren suosioon mutta joutui pakenemaan maasta, kun hänen epäiltiin sekaantuneen keisarinnaa vastaan suunnattuun salamurhasuunnitelmaan. Pariisissa hän onnistui luomaan

niin läheiset suhteet paikalliseen ylimystöön ja itseensä Marie Antoinetteen, että vallankumouksen alkaessa hänen oli paettava Lontooseen. Siellä hän meni naimisiin ja perusti appensa kanssa musiikkikustantamon. Se ajautui konkurssiin 1799, jolloin Dussek pakeni velkojia Hampuriin ja antoi appensa joutua vankilaan. Velkojen lisäksi hän jätti Englantiin vaimonsa ja tyttärensä. Dussek oleskeli myöhemmin mm. Preussissa ennen kuin asettui 1807 Pariisiin.

Levottomista elämäntilanteistaan huolimatta Dussek ehti pitää soitto-kuntonsa hyvänä ja saavutti aseman yhtenä aikansa hienoimmista ja arvostetuimmista pianisteista. Hän oli eräänlainen Lisztin edeltäjä konserttilavojen romanttisena sankarihahmona. Hän oli ilmeisesti ensimmäinen, joka käänsi pianon sivuttain, jotta yleisö sai nautiskella hänen kauniista profiilistaan. Dussekin

pianistinuran valossa ei ole yllätys, että hänen tuotantonsa ydin koostuu vajaan paristakymmenestä pianokonsertosta ja suuresta määrästä sonaatteja. Niiden lisäksi hän sävelsi myös kamari-musiikkia, mm. lukuisia "sonaatteja pianolle viulun säestyksellä" niin kuin viululle ja pianolle kirjoitettuja sonaatteja tuolloin kutsuttiin. Dussek aloitti säveltäjänuransa ajan klassismin merkeissä mutta kääntyi vähitellen kohti rohkeampaa ilmaisua. Joissakin suhteissa, ei vähiten harmonioiltaan ja pianotekstuureiltaan, hänen musiikkinsa ennakoi jo romantiikkaa.

Dussek omisti ainoan kahden pianon konserttinsa B-duuri (1805–06) ranskalaiselle valtiomiehelle Talleyrandille, mutta varsinaisesti hän sävelsi sen Preussin erinomaisena pianistina tunnettua prinssi Louis Ferdinandia varten. Dussek ja Louis Ferdinand kantaesitivät teoksen jousikvartetin säestyksellä Rudolstadtissa 9. lokakuuta 1806. Seuraavana päivänä Louis Ferdinand johti Preussin armeijan Saalfeldin taistelussa Ranskan armeijaa vastaan – ja kuoli taistelukentälle.

Dussekin kahden pianon konsertto on totunnainen kolmiosainen kokonaisuus, tosin sillä poikkeamalla normista, että siinä ei ole kadenssia. Avausosa on tasapainoista ja sujuvasti soljuvaa musiikkia, jossa ei ole suurta draamaa, vaikka kehittelyn moduloivissa käänteissä eleet luonnollisesti kärjistyvät. Kaksi pianoa eivät juurikaan replikoi omine teema-aihelmiseen vaan sulautuvat yhteen täyteläiseksi ja tiivistä soivaksi "superpianoksi". Ylipäätään pianot tuovat orkesteriesittelyn jälkeen musiikkiin rikkaamman ja jäntevämmän ilmeen, ja esimerkiksi laulava sivuteema saa nii-

den käsissä romanttisen kauniisti soivan mollisävytyksen.

Hidasta osaa hallitsee seesteinen ja tasapainoinen tunnelma, joka tuntuu saavan uudenlaista romanttista kultausta, kun pianot tulevat mukaan lyyrisen runollisine osuuksineen. Teoksen päätää kepeän ja eloisan teeman ympärille rakentuva rondofinaali, josta kaksi sivuepisodia purkautuvat esiin teräväm-pine äänenpaineineen, ensimmäinen lähes marssimaisessa poljennossaan, toinen dramaattiseksi yltyvine juoksu-tuksineen.

LUDWIG VAN BEETHOVEN (1770–1827): SINFONIA NRO 2 D-DUURI OP. 36

"Se on kammottava hirviö, inhottavasti vääntelehtivä haavoittunut lohikäärme, joka kieltäytyy kuolemasta ja vielä finaalissa huitoo verissä päin ympäriinsä pyrstöllään."

Tuntuu hämmästyttävältä, että Beethovenin energinen ja elämänriemuisen toinen sinfonia saattoi lietsoa yhdessä varhaisista esityksissään wieniläisen kriitikon tällaiseen purkaukseen. Aikalaiskommenttina lausunnolla on kuitenkin pelkän henkilökohtaisen vuodatuksen yläpuolelle nousevaa todistusvoimaa. Vaikka Beethovenin sinfoninen vallankumous vyöryi toden teolla esiin vasta kolmannessa sinfoniassa Eroicassa (1803), on jo toisessa sellaisia piirteitä, että se on näyttäytynyt kuulijoille uutta luovana ja radikaalina teoksena. Ero vielä paljossa Haydnin ja Mozartin jälkiä seuranneeseen esikoissinfoniaan (1799–1800) ja ylipäätään koko ajan sinfonisiin ihanteisiin on selvä.

Toinen sinfonia syntyi vuosina 1801–02, aikana jolloin Beethoven kärsi kuulon huononemisen aiheuttamasta masennuksesta. Ahdistus purkautui lokakuussa 1802 kuuluisaan Carl- ja Johann-veljille osoitettuun mutta lähettämättä jääneeseen kirjeeseen, joka tunnetaan "Heiligenstadtin testamentina". Siinä Beethoven tekee riipaisevalta tavalla tilii koko olemassaolostaan ja jopa pohtii itsemurhan ajatusta. Toiseen sinfoniaan ahdistus ei kuitenkaan ole ulottunut, ja teos on täynnä positiivista energiaa. Monille se osoittaa, etteivät säveltäjien elämä ja teokset ole aina suorassa yhteydessä toisiinsa; toisille se

taas oli todiste siitä, että Beethoven oli titaanisen asenteensa mukaisesti käyttänyt musiikkia keinona nousta henkilökohtaisen ahdistuksen yläpuolelle.

Beethovenin uusi sinfonikko- na tulee esiin monella tasolla: ilmaisun painokkuutena ja dynaamisuuutena, rohkeampina yksityiskohtina, mittakaavan kasvamisena sekä musiikin sisäisen rakenteen tiukempuna keskittämisenä. Motiiviset yhteydet luovat pinnanalais- ta yhtenäisyyttä teokseen, esimerkiksi ensiosan johdannosta siirtyy motiivista ainesta nopeaan pääjaksoon, ja kahden keskiosan välillä on temaattisia yhteyksiä, joihin myös ääriosien pääteemat va- paammin kytkeytyvät. Pyrkimys tuntuu aivan tietoiselta, sillä eri osien teema-ai- helmia tapaa samoilta Beethovenin luonnoslehtiöiden sivuilta.

Sinfonian ensiosassa on jo oraallaan tuleva Eroican sankarisäveltäjä. Osa al- kaa hitaalla johdannolla, joka on laajem- pi ja jännitteisempi kuin ensimmäisessä sinfoniassa (ja joka huippukohdassaan heittää profeettallisen katseen aina yhdeksänteen sinfoniaan saakka). Varsinainen nopea pääjakso kasvaa yh- deksi painokkaimmista siihen mennessä sävelletyistä sinfonian avausosista. Sivuteema ei tuo osaan perinteistä lau- lavaa ja keventävää elementtiä, sillä sen asemassa on tarmokas marssimainen aihe, ja myös kehittely on poikkeuksel- lisen energinen.

Toisena oleva seesteisen tasapainoi- nen, tosin paikoin tummempien sävyjen vakavoittama hidas osa tuo odotettua vastapainoa vahvaimiselle ensiosalle.

Hengeltään osa on lempeän mozartiaainen.

Tehokkaiden kontrastien terävöittämän kolmannen osan Beethoven on nimennyt ensimmäisen kerran sinfonian historiassa scherzoksi, joskin jo ensimmäisen sinfonian vielä menuetiksi otsikoitu kolmas osa on vahvasti scherzomainen. Beethovenin ansiosta scherzo vakiintui 1800-luvun sinfonian olennaiseksi elementiksi, mikä antoi sinfonialle teoslaajina aiempaa painokkaaman luonteen.

META4

Meta4 perustettiin vuonna 2001 ja se on Suomen kansainvälisesti menestynein jousikvartetti. Kvartetin ura käynnistyi Moskovassa vuonna 2004 järjestetyn Dmitri Šostakovitš -kilpailun voitolla sekä erikoispalkinnolla kilpailun parhaasta Šostakovitš-tulkinnasta. Vuonna 2007 Meta4 voitti Wienissä Joseph Haydn -kilpailun ja sai myöhemmin samana vuonna Opetus- ja kulttuuriministeriöltä Suomi-palkinnon tunnustuksena kansainvälisestä menestyksestään. Meta4 toimi myös BBC:n New Generation Artistina vuosina 2008–2010 ja vuonna 2013 se sai Jenny ja Antti Wihurin rahaston tunnustus-palkinnon.

Meta4 konsertoi aktiivisesti eri puolilla maailmaa, ja on tuttu näky muun muassa Wienin Konzerthausissa, Lontoon Wigmore Hall:issa, Madridin Auditorio Nacionalissa, Baden-Badenin Festspielhausissa, Hampurin Elbphilharmonissa sekä Tukholman Konserthusetissa. Kotimaassa kvartetti

Finaalissa Beethoven räjäyttää padot auki. Osan uhittelevan oikukas pääteema näyttää suunnan osan samalla sekä energiselle että valloittavalle, haydnmaisen humoristiselle riennolle. Musiikki etenee jyrkkien käänteiden ja yllätysten läpi kohti loppujakson huippukohtaa, jossa koko orkesteri tempautuu kiihkeän kuohunnan valtaan.

Kimmo Korhonen

on toiminut Oulunsalo Soi -musiikkijuhlien taiteellisena johtajana 2008–2011 sekä Kuhmon Kamarimusiikki -festivaalin residenssikvartettina 2008–2016.

Meta4 on nykyään myös kysytty vieras orkesterien liiderinä ja solistina ja nähdään keväällä 2018 mm. Tapiola Sinfoniettan ja Oulu Sinfonian edessä.

Meta4 on opiskellut Eurooppalaisessa Kamarimusiikkiakatemiassa (ECMA) ja sen merkittävimpiä opettajia ovat olleet Hatto Beyerle ja Johannes Meissl.

Kvartetti on julkaissut kolme albumia Hänssler Classicilta: Vuonna 2009 julkaistu Haydnin Jousikvartetot op. 55, 1-3 palkittiin Echo Klassik -palkinnolla vuonna 2010, ja vuonna 2012 julkaistu Šostakovitšin Jousikvartetot 3, 4 ja 7 voitti YLE:n Vuoden levy 2012 -palkinnon sekä Vuoden klassinen Emma -palkinnon. Bartókin Jousikvartetot 1 & 5 julkaistiin vuonna 2014. Lisäksi kvartetti on levyttänyt Kaija Saariahon kamarimusiikkia (Ondine, 2013 & 2016) sekä Sibeliuksen jousikvartetton

'Voces Intimae' (LP, Berliner Meister Schallplatten, 2013). Kvartetin muita tallenteita löytyy myös BIS- ja ECM-levymerkeiltä.

Kvartetin jäsenillä on käytössään muun muassa Suomen Kulttuurirahaston omistama Stradivarius-viulu (ex-Berglund, 1699), Signe ja Ane Gyllenbergin säätöön Carlo Bergonzi -viulu (1732) sekä Lorenzo Storionin vuonna 1780 Cremonassa rakentama sello.

ALEKSEI LJUBIMOV

Aleksei Ljubimov kuuluu aikamme omaperäisimpiin ja yksilöllisimpiin pianisteihin. Hän esittää kantaohjelmiston lisäksi myös vähemmän tunnettua musiikkia ja luo konserteissaan usein oivaltavia, tavallisuudesta poikkeavia ohjelmakokonaisuuksia.

Ljubimov aloitti 1963 opinnot Moskovan konservatoriossa ja kuuluu legendaarisen Heinrich Neuhausiin viimeisiin oppilaisiin. Hän herätti 1960-luvun lopulta lähtien huomiota esittämällä Moskovan- tai Venäjän-ensiesityksinä mm. John Cagen, Terry Rileyn, Stockhausenin, Boulezin, Webernin ja Ligetin musiikkia. Hän on esittänyt myös oman maansa uusia säveltäjiä kuten Schnittkeä, Gubaidulinaa, Silvestrovia ja Pärtiä. Lisäksi hän perusti Moskovaan uuden musiikin Alternativa-festivaalin.

Länsimaisen uuden musiikin esitykset johtivat Ljubimovin useiksi vuosiksi matkustuskieltoon. Tänä aikana hän perehtyi barokkimusiikin tyylinmukaiseen esittämiseen ja perusti viulisti Tatjana Grindenkon kanssa barokkiin erikois-

tuneen Moskovan kamariakatemian. Vuosina 1979–82 hän jätti modernin pianon sivuun ja keskittyi opiskelemaan cembaloa ja fortepianoa.

1980-luvulta lähtien, ilmapiiriin vapauduttua, Ljubimov on luonut vahvan kansainvälisen uran, joka on vienyt hänen monien huippuorkesterien solistiksi; Venäjän omien orkesterin lisäksi näitä ovat mm. Los Angelesin, Lontoon, Münchenin ja Israelin filharmonikot, Valistuksen ajan orkesteri, Birminghamin kaupungin sinfoniaorkesteri ja Berliinin Deutsches Symphonieorchester. Samalla tutuksi ovat tulleet monet maailman arvostetuimmista kapellimestareista. Ljubimov on ollut tuttu ja pidetty vieras myös Suomessa, jossa hän on esiintynyt lukuisia kertoja omin konsertein ja eri orkesterien solistina.

Ljubimovin useita kymmeniä nimikkeitä käsittävään diskografiaan sisältyy yhtä lailla Beethovenia, Schubertia, Chopinia ja Brahmsia kuin uuttakin musiikkia. Yksi kiitetyimmistä kokonaisuuksista on fortepianolla tehty Mozartin pianosonaattien kokonaislevytys.

OLGA PAŠTŠENKO

Olga Paštšenko työskentelee monipuolisesti eri kosketinsoittimilla ja on tullut esiin sekä urkujen, cembalon, fortepianon että modernin pianon soittajana. Hänen esityksissään tekninen sujuvuus yhdistyy vahvoihin tulkintoihin ja herkkään väriaistiin.

Moskovassa syntynyt Paštšenko alkoi opiskella seitsemänvuotiaana kotikaupunkinsa Gnesin-instituutissa ja

piti ensimmäisen oman pianoresitaalinsa New Yorkissa yhdeksänvuotiaana. Gnesin-instituutin jälkeen hän siirtyi Moskovan konservatorioon, jossa hän opiskeli mm. Aleksen Ljubimovin (piano), Olga Martynovan (cembalo ja fortepiano) sekä Aleksei Shmitovin (urut) johdolla ja valmistui 2010. Hän jatkoi opintojaan Amsterdamin Sweelinck-konservatoriossa Richard Egarrin johdolla ja valmistui fortepianonsoitosta 2013 ja cembalosta 2014.

Paštšenko uraa ovat siivittäneet monet 2010-luvulla eri puolilla Eurooppaa saavutetut kilpailumenestykset pianistina, fortepianistina ja cembalistina. Hän on esiintynyt useilla festivaaleilla, omin konsertein ja orkesterien solistina mm. Venäjällä, Saksassa, Itävallassa, Italiassa, Alankomaissa, Belgiassa, Ranskassa, Sveitsissä ja Yhdysvalloissa. Hän on ollut Bonnin Beethoven Hausin residenssitaitelija vuodesta 2014 ja Utrechtin vanhan musiikin juhlien residenssitaitelija vuosina 2014 ja 2016.

Paštšenko ohjelmisto ulottuu vanhasta musiikista klassismin ja romantiikan kautta aina 1900-luvun klassikoihin ja Ligetiin saakka. Hän käyttää mielellään samassa konsertissa useita erilaisen ohjelmistoon soveltuvia soittimia, ja esimerkiksi eräässä konsertissa hän käytti Fieldin, Chopinin ja Lisztin teosten esityksissä neljää erilaista aikakauden soitinta.

Paštšenko julkaisi 2013 ensimmäisen levynsä "Transitions", joka sisältää Dussekin, Beethovenin ja Mendelssohnin musiikkia. Hänen toinen, vuonna 2015 julkaistu levynsä sisältää Beethovenin Waldstein-, Appassionata- ja Les Adieux-sonaattit; sen hän levytti käyttämällä alkuperäistä Beethovenilla ollutta vuoden 1824 Graf-pianoa.

SUOMALAINEN BAROKKIORKESTERI

Melkein kolmikymmenvuotisen historiansa aikana Suomalainen barokkiorkesteri (FiBO) on esiintynyt monien merkittävien kuorojen, konserttimestareiden ja solistien kanssa. Usein ilman kapellimestaria esiintyvää FiBOa ovat johtaneet sekä sen omat jäsenet, kuten viulisti Antti Tikkanen ja cembalisti Petteri Pitko, että konserttimestarit, kuten Amandine Beyer, Sergey Malov, Sirkka-Liisa Kaakinen-Pilch, Peter Spisky, Georg Kallweit, ja jousikvartetti Meta4. Laulajista solisteina ovat olleet esimerkiksi Yeree Suh, Topi Lehtipuu ja Sandrine Piau. Suuremmissa projekteissa FiBO on tehnyt yhteistyötä kapellimestari Hannu Linnun, Juha Kankaan ja John Storgårdsin kanssa.

Suomalainen barokkiorkesteri esiintyy säännöllisesti Helsingissä Ritarihuoneen residenssisarjan konserteissaan juhlassa ympäristössä, mutta myös laajasti ympäri Suomea. Orkesteri on esiintynyt kaikilla Suomen merkittävimmillä festivaaleilla, kuten Helsingin juhlaaviokoiluilla, Kuhmon kamarimusiikissa ja Turun musiikkijuhlilla. Ulkomaille FiBO on kutsuttu muun muassa Regensburgin vanhan musiikin päville ja Présences-festivaalille Pariisiin sekä konserttisarjoihin Saksaan ja Itävaltaan.

FiBOn luovasti rakennetut ja kiitoksia keränneet konserttiohjelmat sisältävät niin perinteistä barokkiohjelmistoa kuin harvoin kuultujen teosten nykyensiesityksiä. Orkesteri soittaa myös klassisen ja romanttisen ajan musiikkia. Säännöllisesti konserteissa kuullaan myös FiBOn tilaamien, barokkiorkesterille sävellettyjen teosten kantaesityksiä.

Ohjelmiston lisäksi edelläkävijyyttä näkyä konserttitalien ulkopuolella myös rakenteellisissa ratkaisuissa, kuten taiteellisen suunnitteluvastuun jakamisessa ja yleisötyön aktiivisessa limittämisessä orkesterin normaaliin toimintaan. Orkesteria vie eteenpäin soittajiston keskuudestaan valitsema johtoryhmä, johon vuonna 2018 kuuluvat cembalisti Petteri Pitko, huilisti Pauliina Fred ja alttoviulisti ja FiBO:n toiminnanjohtaja Laura Kajander.

FiBO Collegium on orkesterin jäsenten muodostama yleisötyöryhmä, joka vastaa yleisötyön ohella erilaisista tempauksista, laitoskonserteista ja suurta suosiota saaneesta senioriorkesteritoiminnasta. Musiikkiopistolaiset saavat Collegiumin metodeilla toteutetun barokkimusiikkisuihkun, ammattimuuksit hyödyntävät barokin alan täydennyskoulutusta, ja kaiken huippuna kerääntään noin kahden vuoden välein jopa 500 hengen jättitapahtumiin, Concerto Grosso -esityksiin, joissa ammattilaiset ja nuoret esiintyvät yhdessä. Mukana speksaakkeleissa on ollut muun muassa tanssijoita, sirkustaiteilijoita ja jopa olympiatason voimistelijoita. Parhaillaan vireillä on yhteispohjoismainen viikinkiteemainen ammattilaisten ja nuorten jättiprojekti.

FiBO perusti vastikään oman FiBO Records -levymerkin. Ensimmäinen, loppuvuodesta 2017 ilmestynyt levy sisältää rakastettua barokkimusiikkia, kuten Johann Sebastian Bachin kolmannen ja viidennen Brandenburgilaisen konserton, Vivaldin konserttoja orkesterin omin solistein ja Jukka Tiensuun Moran, ensimmäisen suomalaisen suurelle barokkiorkesterille sävelletyn teoksen.

Suomalainen barokkiorkesteri on ollut koko historiansa ajan monessa asiassa edelläkävijä suomalaisessa musiikkikentässä. Aluksi Kuudennen kerroksen orkesterin nimellä tunnetulla orkesterilla oli tärkeä rooli barokkiliikkeen tuomisessa Suomeen. Orkesterin taidokkaat esitykset ja luova ohjelmistosuunnittelu ovat herättäneet konserttijärjestäjien huomiota Suomessa ja ulkomailla. Lisääntynyt taloudellinen tuki kotimaassa, suosion kasvu ulkomailla ja huomionsoitukset, kuten Vuoden musiikkiteko- ja Vuoden levy -palkinnot, rohkaisevat FiBOa kulkemaan entistäkin innokkaammin omaa polkuaan.